

luatphapcuaducchuatroi.org

Phụ lục 5b: Giữ Ngày Sa-bát Trong Thời Hiện Đại

Trang này là một phần của loạt bài về điều răn thứ tư: Ngày Sa-bát:

1. [Phụ lục 5a: Ngày Sa-bát và Ngày Đi Nhà Thờ, Hai Điều Khác Nhau](#)
2. [Phụ lục 5b: Giữ Ngày Sa-bát Trong Thời Hiện Đại](#) (Trang hiện tại).
3. [Phụ lục 5c: Áp Dụng Các Nguyên Tắc Về Ngày Sa-bát Trong Đời Sống Hằng Ngày](#)
4. [Phụ lục 5d: Thức Ăn Trong Ngày Sa-bát — Hướng Dẫn Thực Tiễn](#)
5. [Phụ lục 5e: Việc Đi Lại Trong Ngày Sa-bát](#)
6. [Phụ lục 5f: Công Nghệ và Giải Trí Trong Ngày Sa-bát](#)
7. [Phụ lục 5g: Công Việc và Ngày Sa-bát — Đối Mặt Với Những Thách Thức Thực Tế](#)

Quyết Định Giữ Ngày Sa-bát

Trong bài viết trước, chúng ta đã khẳng định rằng điều răn về ngày Sa-bát vẫn còn áp dụng cho Cơ Đốc nhân ngày nay và việc giữ ngày đó không chỉ đơn giản là chọn một ngày để đi nhà thờ. Giờ đây, chúng ta chuyển sang khía cạnh thực tế: làm thế nào để thật sự giữ điều răn thứ tư khi bạn đã quyết định vâng phục nó. Nhiều độc giả đến với điểm này từ bối cảnh không giữ ngày Sa-bát — có thể là Công giáo, Chính thống giáo, Báp-tít, Giám lý, Ngũ tuần, hay một hệ phái khác — và họ muốn tôn kính ngày thứ bảy trong khi vẫn ở trong cộng đồng hiện tại. Phụ lục này dành cho bạn. Nó nhằm giúp bạn hiểu điều Đức Chúa Trời đòi hỏi, phân biệt lẽ thật Kinh Thánh với truyền thống loài người, và đưa ra các nguyên tắc thực tiễn để giữ ngày Sa-bát theo cách trung tín, vui mừng và khả thi trong đời sống hiện đại. Tuy nhiên, điều tối quan trọng cần nhớ là điều răn thứ tư không phải là một bổn phận tách biệt mà là **một phần của Luật pháp thánh khiết và đòi hỏi của Đức Chúa Trời**. Giữ ngày Sa-bát không thay thế những điều răn khác của Đức Chúa Trời; đúng hơn, nó tuôn chảy một cách tự nhiên từ một đời sống dâng trọn cho cả Luật pháp của Ngài.

Cốt Lõi Của Việc Giữ Ngày Sa-bát: Sự Thánh Khiết và Nghỉ Ngơi

Sa-bát và Sự Thánh Khiết

Thánh khiết có nghĩa là được biệt riêng ra cho Đức Chúa Trời. Cũng như đền tạm được biệt riêng khỏi sự sử dụng thông thường, thì ngày Sa-bát cũng được biệt riêng ra khỏi các ngày khác trong tuần. Đức Chúa Trời đã nêu gương trong sự sáng tạo khi Ngài ngưng công việc vào ngày thứ bảy và làm cho nó nên thánh (Sáng Thế Ký 2:2-3), đặt ra khuôn mẫu cho dân Ngài. Xuất Ê-díp-tô Ký 20:8-11 kêu gọi chúng ta “hãy nhớ ngày Sa-bát” và “giữ nó làm ngày thánh”, cho thấy rằng **sự thánh khiết không phải là một điều tùy chọn thêm vào mà là bản chất cốt lõi của điều răn thứ tư**. Trong thực tế, sự thánh khiết có nghĩa là định hình các giờ Sa-bát để chúng hướng về Đức Chúa Trời — từ bỏ những hoạt động kéo chúng ta trở lại thói quen thường ngày, và lấp đầy thời gian bằng những điều làm sâu sắc thêm sự nhận biết về Ngài.

Sa-bát và Nghỉ Ngơi

Cùng với sự thánh khiết, ngày Sa-bát cũng là ngày nghỉ ngơi. Trong tiếng Hê-bơ-rơ, שַׁבָּת (shavat) có nghĩa là “ngưng” hoặc “dừng lại.” Đức Chúa Trời đã ngưng công việc sáng tạo, không phải vì Ngài mệt, mà để nêu gương nhịp điệu nghỉ ngơi cho dân Ngài. Sự nghỉ ngơi này không chỉ là tạm nghỉ khỏi lao động thể chất; **nó là việc bước ra khỏi vòng quay bình thường của công việc và tiêu thụ để trải nghiệm sự hiện diện, sự phục hồi và trật tự của Đức Chúa Trời**. Đây là một sự tạm dừng có chủ ý để công nhận Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa và Đấng Duy Trì, tin cậy Ngài chăm lo cho chúng ta trong khi chúng ta ngưng nỗ lực của mình. Khi đón nhận nhịp điệu này, tín hữu bắt đầu thấy ngày Sa-bát không phải là một sự gián đoạn mà là một món quà hàng tuần — một thời gian thánh thiêng để điều chỉnh lại các ưu tiên và đổi mới mối quan hệ với Đấng đã dựng nên chúng ta.

Tính Độc Đáo Của Ngày Sa-bát

Ngày Sa-bát là độc đáo giữa các điều răn của Đức Chúa Trời. Nó bắt nguồn từ sự sáng tạo, được làm nên thánh trước khi có dân tộc Y-sơ-ra-ên, và tập trung vào thời gian hơn là chỉ hành vi. Khác với các điều răn khác, ngày Sa-bát đòi hỏi một hành động có ý thức là gác lại thói quen thường ngày mỗi bảy ngày. Đối với những ai chưa bao giờ thực hành trước đây, điều này có thể vừa hứng khởi vừa choáng ngợp. Tuy nhiên, chính nhịp điệu này — bước ra khỏi điều bình thường và bước vào sự nghỉ ngơi do Đức Chúa Trời ấn định — trở thành một thử thách đức tin hàng tuần và một dấu hiệu mạnh mẽ cho sự tin cậy của chúng ta nơi sự chu cấp của Ngài.

Ngày Sa-bát Như Một Bài Thử Đức Tin Hàng Tuần

Điều này khiến cho ngày Sa-bát không chỉ là một sự tuân giữ hàng tuần mà còn là **một bài thử đức tin lặp lại**. Mỗi bảy ngày, tín hữu được kêu gọi bước ra khỏi công việc của mình và khỏi áp lực của thế gian để tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chu cấp cho họ. Trong dân Y-sơ-ra-ên cổ, điều này có nghĩa là thu nhặt gập đôi ma-na vào ngày thứ sáu và tin rằng nó sẽ đủ dùng đến hết ngày thứ bảy (Xuất Ê-díp-tô Ký 16:22); trong thời hiện đại, nó thường có nghĩa là sắp xếp lịch làm việc, tài chính và trách nhiệm để không điều gì xâm phạm những giờ thánh. Giữ ngày Sa-bát theo cách này dạy cho chúng ta **sự nương cậy nơi sự chu cấp của Đức Chúa Trời**, can đảm để chống lại áp lực bên ngoài, và sẵn sàng trở nên khác biệt trong một nền văn hóa đề cao sự sản xuất liên tục. Theo thời gian, nhịp điệu này hình thành một cột sống thuộc linh của sự vâng phục — điều rèn luyện tấm lòng để tin cậy Đức Chúa Trời không chỉ một ngày trong tuần mà mọi ngày và trong mọi lĩnh vực của đời sống.

Khi Nào Ngày Sa-bát Bắt Đầu và Kết Thúc

Yếu tố đầu tiên và cơ bản nhất của việc giữ ngày Sa-bát là biết khi nào nó bắt đầu và kết thúc. Từ chính Thánh Kinh, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã đặt ngày Sa-bát như một khoảng thời gian hai mươi bốn giờ từ chiều tối đến chiều tối, không phải từ bình minh đến bình minh hay từ nửa đêm đến nửa đêm. Trong Lê-vi Ký 23:32, liên quan đến Ngày Chuộc Tội (theo cùng nguyên tắc thời gian), Đức Chúa Trời phán: “từ chiều tối đến chiều tối, các người sẽ giữ ngày Sa-bát của mình.” Nguyên tắc này cũng áp dụng cho ngày Sa-bát hàng tuần: **ngày bắt đầu lúc hoàng hôn của ngày thứ sáu và kết thúc lúc hoàng hôn của ngày thứ bảy**. Trong tiếng Hê-bơ-rơ, điều này được diễn đạt là מֵעֶרֶב עַד-עֶרֶב (me’erev ‘ad-‘erev) — “từ chiều tối đến chiều tối.” Hiểu đúng thời gian này là nền tảng để tôn kính ngày Sa-bát trong bất kỳ thời đại nào.

Thực Hành Lịch Sử và Ngày Hê-bơ-rơ

Cách tính từ chiều tối đến chiều tối này ăn sâu vào khái niệm thời gian của người Hê-bơ-rơ. Trong Sáng Thế Ký 1, mỗi ngày sáng tạo đều được mô tả là “có buổi chiều, có buổi mai”, cho thấy rằng trong lịch của Đức Chúa Trời, một ngày mới bắt đầu từ hoàng hôn. Đây là lý do tại sao người Do Thái trên khắp thế giới thấp nển và chào đón ngày Sa-bát vào lúc mặt trời lặn tối thứ sáu, một truyền thống phản ánh khuôn mẫu Kinh Thánh. Dù Do Thái giáo sau này phát triển thêm nhiều phong tục, nhưng ranh giới cơ bản của Kinh Thánh là “từ hoàng hôn đến hoàng hôn” vẫn rõ ràng và không thay đổi. Ngay trong thời Chúa Giê-su, chúng ta cũng thấy khuôn mẫu này được thừa nhận; ví dụ, Lu-ca 23:54-56 mô tả các phụ nữ nghỉ ngơi “trong ngày Sa-bát” sau khi chuẩn bị hương liệu trước lúc mặt trời lặn.

Ứng Dụng Thực Tế Ngày Nay

Đối với Cơ Đốc nhân muốn tôn kính ngày Sa-bát ngày nay, cách đơn giản nhất để bắt đầu là đánh dấu hoàng hôn ngày thứ sáu như là lúc bắt đầu sự nghỉ ngơi ngày Sa-bát. Điều này có thể đơn giản như đặt báo thức hoặc nhắc nhở, hoặc theo dõi bảng giờ mặt trời lặn tại địa phương. Trong tiếng

Hê-bơ-rơ, thứ sáu được gọi là יְשִׁיבִי (yom shishi) — “ngày thứ sáu” — và thứ bảy là שַׁבָּת (Shabbat) — “Sa-bát.” Khi mặt trời lặn vào yom shishi, Shabbat bắt đầu. Bằng cách chuẩn bị trước — hoàn tất công việc, việc nhà, hay mua sắm trước khi mặt trời lặn — bạn tạo ra một sự chuyển tiếp bình an vào những giờ thánh. Nhịp điệu này giúp xây dựng sự nhất quán và báo hiệu cho gia đình, bạn bè, và thậm chí là chủ lao động rằng thời gian này được biệt riêng cho Đức Chúa Trời.

Nghỉ Ngơi: Tránh Hai Thái Cực

Trong thực tế, Cơ Đốc nhân thường rơi vào một trong hai thái cực khi cố gắng “nghỉ ngơi” trong ngày Sa-bát. Một thái cực xem ngày Sa-bát là sự bất động hoàn toàn: hai mươi bốn giờ không làm gì ngoài ngủ, ăn và đọc tài liệu tôn giáo. Dù điều này phản ánh mong muốn tránh phạm điều răn, nó có thể bỏ qua niềm vui và khía cạnh quan hệ của ngày này. Thái cực kia xem ngày Sa-bát như tự do khỏi công việc và giấy phép cho sự giải trí ích kỷ — nhà hàng, thể thao, xem phim liên tục, hoặc biến ngày này thành một kỳ nghỉ nhỏ. Dù điều này có thể cảm thấy như nghỉ ngơi, nó dễ dàng thay thế sự thánh khiết của ngày bằng những sự phân tâm.

Sự Nghỉ Ngơi Thật Sự Trong Ngày Sa-bát

Khải tượng Kinh Thánh về sự nghỉ ngơi ngày Sa-bát nằm giữa hai thái cực này. Đó là ngưng công việc thường ngày để bạn có thể dành thì giờ, tấm lòng và sự chú ý cho Đức Chúa Trời (**thánh khiết = biệt riêng cho Đức Chúa Trời**). Điều này có thể bao gồm thờ phượng, thông công với gia đình và các tín hữu khác, việc thương xót, cầu nguyện, học Kinh Thánh, và những cuộc dạo chơi yên tĩnh trong thiên nhiên — các hoạt động làm tươi mới linh hồn mà không kéo nó trở lại guồng quay thường nhật hay hướng nó đến sự giải trí thể tục. Ê-sai 58:13-14 đưa ra nguyên tắc: quay chân khỏi việc tìm thú vui riêng trong ngày thánh của Đức Chúa Trời và **gọi ngày Sa-bát là niềm vui**. Trong tiếng Hê-bơ-rơ, từ chỉ niềm vui ở đây là אֵנָה (oneg) — một niềm vui tích cực bắt nguồn từ Đức Chúa Trời. Đây là loại nghỉ ngơi nuôi dưỡng cả thân thể lẫn tâm linh và tôn vinh Chúa của ngày Sa-bát.